

**ע"פ 9478/11 - המערער בע"פ 9478/11 והמשיב בע"פ
11/11: פלוני נגד המשיבה בע"פ 9478/11 ומערעתה בע"פ
9563/11: מדינת ישראל**

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעוורים פליליים

ע"פ 9478/11
ע"פ 9563/11

כבוד השופט ס' ג'ובראן
כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט ד' ברק-ארן

לפניכם

פלווי

המערער בע"פ 9478/11
והמשיב בע"פ 9563/11

תג

מדינת ישראל

9478/11 פ' המשיבה בע"פ
9563/11 פ' והמערערת בע"פ

ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין וערעור המדינה על גזר הדין שניתן ע"י בית המשפט המחוזי תל אביב מיום 08.11.2011 בתיק פח 1036/2011 שניתן על ידי הרכב השופטים א' מהם, י' שבח, ג' נויטל

בשם המערער בע"פ 9478/11 גז שדי עד

1 tiny

פסק דין

השופט נ' הנדל:

1. בבית משפט זה הוגש ערעור (ע"פ 11/9478) וערעור שכנדג (בע"פ 11/9478) על פסק-דיןו של בית המשפט המחוזי בתל אביב – יפו (תפ"ח 06/1036, כב' השופטים א' מהם, י' שבת, ג' נויטל). בהליך קמא הורשע המערער בעבירות מעשים מגונים בקטין לפי סעיף 356 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), מעשה סדום בקטין, לפי סעיף 350(א)(2) לחוק העונשין – טרם תיקון 22 לחוק, מעשה סדום בנסיבות אינוס קטין בן משפחה, לפי סעיף 351(א) יחד עם סעיף 347(ב) לחוק העונשין, ומעשים מגונים בקטין בן משפחה, לפי סעיף 351(ג)(1) יחד עם סעיף 348(א) לחוק העונשין. בין עבירות אלו הושת עליו עונש של שמונה שנות מאסר לRICTO בפועל ושנתיים מאסר על תנאי לתקופה של שלוש שנים. כמו כן חויב המערער בפיizio כספי למתלוונת בסך 258,000 ש"ח. יובהר כבר עתה, כפי שיפורט בהמשך, כי במהלך הדיון חזרה בה המדינה מערערה על זיכוי המערער משמה באירוע מסוים. כך שנותר מטעם המדינה ערעור על קולת גזר-הדין בלבד.

כתב האישום

2. כתב האישום שהוגש נגד המערער, ליד 1956, מתאר שורה ארוכה של עבירותimin אשר ביצע באחיזינותו המתלווננת, ילידת 1983, החל מהיותה בת ארבע ועד הגיעו לגיל שש עשרה, משנת 1987 ועד שנת 1999. אם המתלוונת היא אחותה של אשתו לשעבר של המערער. פסק-הדין של בית המשפט המחוזי חילק את האישומים שבכתוב האישום לתשעה אירועים. הערעור שלפנינו התייחס לחלוקת זו, ואף כאן נמשיך בדרך של הצגת האירועים השונים המתוארים מטה.

האירוע הראשון (סעיף 3 לכתב האישום): בשנת 1987, בהיות המתלוונת כבת 4 שנים, ביקר המערער בبيتها. המערער ניגש אליה עת צפתה בטלוייה, כשהיא מכוסה בשמיכה, הכנס את ידו מתחת למכנסיה ומישש את איבר מינה.

האירוע השני (סעיף 4 לכתב האישום): לאחר אירוע הרាឌון, ביקרה המתלוונת בבית סבתה והשתה במחסן שבחצר הבית. לאחר שהתקלח במקלחת שבמחסן, יצא המערער כאשר לגופו מגבת בלבד. הוא אחז בכוכו בראשה של המתלוונת, הכנס את איבר מינו לפיה, וביקש ממנה "למצוץ לו".

הairoע השלישי (סעיפים 5-6 לכתב האישום): בשנת 1990, כאשר המתלוונת הייתה כבת 7 שנים, נסעה אם המתלוונת לחו"ל והשאירו אותה ואת אחיהותה בהשחת המערער ואשתו, שהו באותה תקופה בבית המתלוונת. המערער הציע למתלוונת לשחק איתו ב"אוניה". הוא התיישב על הרצפה, השיב את המתלוונת מעליו והחל לנוע ולהתחכך בה, בעודם לבושים.

הairoע הרביעי (סעיף 7 לכתב האישום): בהזדמנויות רבות בהן הגיעו לבית המתלוונת, נהג המערער לדודח בחדר המשחקים של המשפחה. הוא העמיד פנים שהוא משחקים עם הילדים, וטור ניצול נגשותו למתלוונת, היה מכניס את ידו למכנסיה ונוגע באיבר מיניה.

הairoע החמישי (סעיף 8 לכתב האישום): בשנת 1993 או בסמוך לכך, בהיות המתלוונת כבת 10 שנים, לקח אותה המערער למפעל שבבעלותו. הוא הכניס אותה למשרדו, הוריד את מכנסיו, דחף בכוח את ראהה כלפי איבר מינו, והורה לה "למצוץ אותו". לאחר מכן הוא השיב את המתלוונת מעליו וחיכך בגופה את איבר מינו החשוף.

הairoע השישי (סעיף 9 לכתב האישום): באותה התקופה, בערבו של חג כבשחו המשפחות בבית הסבטא, ביקש המערער מהמתלוונת לחבור אליו לנסעה לביתו באמצעותה שכח משחו. בהגיעם לבית, ביקש המערער מהמתלוונת ליטופ את איבר מיניה. לאחר שעשתה הדברו, הורה לה המערער לשכב על המיטה כשהיא עירומה בפלג גופה התיכון, וליקק את איבר מיניה בעודו מאונן.

הairoע השביעי (סעיף 10 לכתב האישום): במהלך השנים 1995-1999 או בסמוך לכך, כשהיא כבת 12-16, נהגה המתלוונת לשחות בבית המערער כשמרתפיה לילדים. בהזדמנויות רבות בהן הסיע המערער את המתלוונת חזרה לביתה, הוא נוגע באיבר מיניה.

הairoע השמיני (סעיף 11 לכתב האישום): באחת ההזדמנויות בהן ביקרה המתלוונת בבית המערער, בצהרי השבת, ישב המערער לידה בסלון והקרין סרט פורנוגראפי. תוך כדי צפייה הוא הפישט את המתלוונת ממכנסיה ומחתוניה, וליקק את איבר מיניה. בהזדמנות אחרת בביתו, חזר על אותו המעשה כשהוא מאונן.

הairoע התשיעי (סעיף 12 לכתב האישום): בהיות המתלוונת בת 15, במהלך חופשה משפחתית בנהריה, נכנס המערער לחדרה במלוון, הפסיק את מכנסיו, התיישב על המיטה והמלוונת מציצה את איבר מינו.

בגוןairoעים ייחס כתוב האישום לumaruer עבירות לפי החוק העונשין שעניינן מעשי סdom בקטין בין משפחה ומעשה מגונה בקטין בין משפחה, כnisochn בהתאם למצוות המשפטים שהיה בתקופו בעת קרותairoעים.

פסק הדין של בית המשפט המחוזי

3. המערער הכחיש את כל המיויחס לו. לדבריו מדובר בעילה שפלה ומרושעת שרקמה המתלוונת נגדו. דוגמה לכך מעדתו בפני בית המשפט המחוזי: "אני רוצה להגיד שאני המומ מההאשמות האלה אני לא מאמין שמאשים אותי

בஹשנותו אלה. אני לא מאמין שאיזה בן אדם יכול לעשות דברים כאלה. זה שקר וכזב. זה הכל עלילת דם" (עמ' 206 לפרוטוקול). לעומת זאת, האישומים הסתמכו בעיקר על גרסתה של המתלוננת שנמסרה בפני בית המשפט.

בית המשפט המחויז החליט להעדיף את גרסת המתלוננת ולהרשיע את המערער, תוך שהוא מוצא אותו אשם ביחס לשבעה מתח בין האירועים המנויים לעיל. בית המשפט התרשם מכך מאמינותו עדותה של המתלוננת, "מכננותה, מתמיינותו, מההיגיון שבבדריה ומהכאב שחשה עת גוללה בפני בית המשפט את המעשים שעשה בה הנאשם". נקבע כי המתלוננת נדרשה לספר את קורותיה עם המערער בשלוש ההזדמנויות - בהודעות שנמסרו במשטרה, בעימות מול המערער ובפני בית המשפט - ובכלן היא מסרה גרסה עקבית, תואמת וקוהרנטית. בית המשפט עמד על כך שהמתלוננת לא העבירה את חומרת המעשים שעשה בה המערער, ומצא בכך תימוכין לאמינות גרסתה.

צין בהכרעת הדין כי המתלוננת עמדה על כך שהמערער לא החדר את איבר מינו לאיבר מינה, ואף לא טענה כי החדר את אצבעותיו. כמו כן לא טענה המתלוננת שהמערער הגיע לשיפוקן. נקבעה נוספת שחייבת בפני בית המשפט את אמינות גרסתה היא שהמתלוננת לא טענה כי התנגדה למערער, וכי הוא השתמש בכוח או באיזומים כלפיו. היא הודהה בפשוטות ובכנות כי התירה למערער לבצע בה את זמנה. לדבריה, בשעת מעשה גופה היה מתאבן ללא כל יכולת תגובה. המתלוננת אף סקרה מיזמתה פרטיהם העשויים לפעול, לכארה, לרעתה. בית המשפט הדגים נקבעה זו ביחס לאירוע החמישי, כאשר המתלוננת סקרה שהמערער לא נעל את דלת המשרד בו הם היו, אלא סגר אותה בלבד. היא אף סקרה שאחד מעובדי המערער נכנס למשרד בשעת המעשה, והמערער שוחח עמו בעת שישבה עליו. פרטים אלו, שלא פועלו לטובת המתלוננת (ראו גם להלן ביחס לאירוע החמישי), מצביעים על אמינות דבריה.

בית המשפט המחויז לא נתן משקל כבד לאי-דוקים שהתגלו בין עדות המתלוננת לבין עדות שנמסרה על-ידי בעלה (להלן: הבעל). נקבע שמדובר בהבדליםZNICHIM, שכן בהם כדי לפגום במאימנותה. הודגש כי המידע התגלה לבעל (בחיותו חברה של המתלוננת) טיפין טיפון, בחלקי ושברי דברים, ולא בצורה מסודרת וקוהרנטית. גם ביחס להבדלים בין גרסת המתלוננת במשטרה לבין גרסתה בפני בית המשפט, סבר בית המשפט המחויז שמדובר בהבדלים מינוריים שאין לתת להם משקל.

באשר לתמיכת חיזונית לגורסת המתלוננת, בית המשפט המחויז קבע שיש למצאו מספר תמיכות ממשיות לעדותה, בניגוד לעמדת המערער. תמיכות מסווג אחד שמצאה בית המשפט הן פרטי עדות שנמסרה המתלוננת שאומנת על-ידי עדות חיזונית – של אמה או של המערער עצמו. פרטיים אלו כוללים את הקשרים ההדוקים בין משפחתה לבין משפחת המערער, מנהגו של המערער להתנדב לרדת למרתף המשחקים, נסיעת המערער עם משפחחת המתלוננת לנופש בבית מלון בנהריה ונסיעת אם המתלוננת בשנת 1990 למשך שלשה שבועות כאשר במהלך התקופה שהמערער ואשתו בביית על מנת להשגיח על המתלוננת ואחיותה. בית המשפט ראה תמייקה נוספת לعدות המתלוננת בפניה בהיותה בת 17 למרכז הסיעו לנפגעות תקיפה מינית – תמייקה שהתחזקה בפני בית המשפט לנוכח העובדה שהמתלוננת לא הבליטה את עובדת פניהםה.

אף שהתחזקה של המתלוננת בהגשת התלונה למשטרה, לאחר שכבר חשפה בפני משפחתה את הפרישה, שמשה את בית המשפט כחיזוק לגורסתה. היא חשפה את הפרישה לראשוונה בגיל 17, אז סקרה אודותיה לבעל (חברה דاز) ולאמה – ואילו התלונה למשטרה הוגשה לאחר שעברו עוד שש שנים (בתאריך 5.3.2006). בית המשפט סבר כי לו חפצה המתלוננת לפגוע במערער מסיבה כלשהי, היא הייתה ממחרת להשלים את משימתה על-ידי הגשת

תלונה למשטרה מיד לאחר חשפה את הפרשיה בפני קרוביו משפחתה. המתלוונת נתקה כל קשר עם המערער. תלונתה הוגשה רק לאחר שהוברר לה כי בוגוד להנחתה, לפיה כבר נענה המערער בכך שהורך מאשתו ולדיו, והוא המשיך לנוהל חיים רגילים בביתו ועם ילדיו, שעה שהוא מתישרת לילה-לילה. גם העדר המנייע לעילות שווה שימוש את בית המשפט המחויז כתמיכה לאמינות העדות. בית המשפט לא מצא כמצטנאות את האפשרויות השונות שהעלה הסגנון להסביר את הגשת התלונה על-ידי המתלוונת.

לעומת האמינות שהעניק לגרסת המתלוונת, בית המשפט המחויז מצא את גרסת המערער כבלתי אמינה. המערער הרחיק את עצמו לא רק מהמעשים שבם הורשע, אלא אף מנתוני רקע שהוכחו כנדרש. בית המשפט הביא כדוגמה לכך את היכרותו של המערער עם בעל המתלוונת. גם שתיקת המערער, הן בהזדמנות הראשונה כאשר נקרא למסור גרסה במשטרה, והן ככלפי משפטתו לאחר פיצוץ הפרשיה, נזקפה לחובתו על-ידי בית המשפט. נקבע כי המערער לא זעק כי הוא חף מפשע, כפי שהיא ניתן לצפות ממי שמעליהם עליו עילות שווה כה חמורות.

על בסיס נימוקים אלו קבע בית המשפט המחויז את אשמת המערער בשבועה מთוך תשעה האירועים. ביחס לשני אירועים זיכה בית המשפט המערער מהאישומים הרלוונטיים, מחמת הספק. באירוע השלישי, שהתרחש כאשר המתלוונת הייתה כבת 7, נקבע כי לא הוכחה כוונה פלולית מעבר לכל ספק סביר. כפי שצווין, עניינו של אירוע זה הוא משחק "אוניה", המשלב Shir עם תנועות גוף המדומות מסע אנייה בלב ים. חלק מהמשחק – כך נקבע – עשוי לכלול את הושבת הפעוט על ברכי המבוגר, דרך להדגים את המסע. באירוע זה המתלוונת לא העידה כי הרגישה את זקפת איבר מינו של הנאשם כאשר הושבה עליו – להבדיל מהאירוע החמישי שם הזיכירה זאת – ולפיכך מצא בית המשפט שייטכן כי מדובר באירוע תמים.

גם ביחס לאירוע החמישי זיכה בית המשפט המחויז את המערער מחמת הספק. לפי בית המשפט מדובר באירוע נתען שהוא "משונה", בו יוחס למערער ביצוע מעשה סדום ומעשים מגונים במשרדו במפעל. הפן החרג של האירוע מתבטא בכך שמדובר במשרדי בעל חלונות זכויות שקופה, וגם במרכז הדלת חלון זכויות שקופה, באופן שהעומד בחוץ ליד הדלת או החלונות יכול לצפות בתרחשissement במשרדים. האירוע הנתען התרחש לכואורה במהלך יום העבודה רגיל, עת נכחו במפעל עובדים נוספים. לפי גרסת המתלוונת אחד מעובדי המערער אף נכנס למשרדו בעיצומה של הפעולות המיוחסת לו – שכן הדלת לא הייתה נועלה – והוא גם שוחח עמו בשעת מעשה. בית המשפט הדגיש ש"מזרותו" של אירוע אינה סיבה לפיקוק בנסיבותיו של קורבן עבירות מין. ואולם, בית המשפט החליט לזכות את המערער מפני שביקור בزيارة האירוע לא נערך. כאשר שב ובחן את הראיות לקראת הכרעת הדיון, הגיע בית המשפט לככל דעה כי אין לשலול את החשש לפיו הgentoo של הנאשם נפגעה במידת-מה מי ערך ביקור במקום. לנוכח מבנה המשרדים, ומילא חריגותם של האירוע הנתען, ולנוכח החשש שהוא ביקור במשרדים במהלך המשפט היה מעורר בלב השופטים ספק, החליט בית המשפט המחויז לזכות את המערער מאשרמה באירוע זה.

כאמור, בית המשפט הרשע את המערער בעבורות שככתב האישום ביחס לשבעה האירועים האחרים המפורטים בכתב האישום.

הערעור על הכרעת הדיון

4. הערעור על הכרעת הדיון, המופנה נגד כל אחד משבעה האירועים המפורטים לעיל, מתמקד בעיקר בחולשת עמוד 5

גרסתה של המתלוננת. לדעת הסגנור, מדובר בגרסה מלאה בסתיירות ופריכות המעידות כי עסקין בעילולתו שווה, ואשר אינה עומדת במבחן הסבירות, ההיגיון והשכל הישר. הסגנור סבור שזכותו של המערער מהאישומים שבאיורו השלישי והחמישי מעיד על חוסר אמינותה של המתלוננת. בית המשפט המחווי אمنם הדגיש כי הוא נזון מלא בגרסתה המתלוננת אפילו ביחס לאירועים אלו – אך לדעת הסגנור ברור מבין השيطן שבית המשפט הטיל ספק בגרסתה המתלוננת (בפרט ביחס לאיורו החמישי), ויש להשליך מכך על מהימנותה של המתלוננת ועל הכרעת הדין בכללותה. עוד מצביע הסגנור על הביעיות הבולטת, לגשתו, בגרסת המתלוננת ביחס לאיור השביעי והשmini. באשר לאיור השביעי, נטען כי המתלוננת הזירה ריבוי מעשים – שהוא במספרם – אכן נשאה לפטריו המעשים הננספים היא לא יכולה לספק אודותיהם כל מידע. ביחס לאיורו השmini, לדעת הסגנור מדובר במקרה מוזר, אשר נסיבות ביצועו הינה משוללות כל יסוד והיגיון. הודגש ההבדל בין עדות המתלוננת במשטרתה לבין עדותה בבית המשפט, בגיןה שכחה את אחד המעשים עליו העידה במשטרתה. על-פי קזו זה יש בקשר להצביע על חולשת וشكירות הגרסה כולה.

הסתירות עליהן מצביע הסגנור כוללות סתיירות בין עדות המתלוננת בפני בית המשפט לבין עדותה במשטרה – כגון לעניין בីקורה במרכז לנפגעות תקיפה מינית, הוספה מקרים נוספים במסגרת איורו מס' ו-הוספה איורו שלם שלא הזכר בפני המשטרה. כן הפנה הסגנור לסתירות בין עדות המתלוננת לבין עדות הבעל, לרבות במקרים מסוימים שנעשו – כגון אם מדובר על אונס או על מעשים מגנים בלבד, ואם המערער נכנס את אצבעוטו לערך אחר מינה של המתלוננת. כמו כן נטען כי קיימות סתיירות בעדותו של הבעל, בין דבריו בפני המשטרה לבין מה שנאמר בבית המשפט. לגשת הסגנור כל אלו מצביעים על העדר אמינות. על כן שגה בית המשפט המחווי לשיטתו כאשר קבע שמדובר בחוסר התאמה בין עדות המתלוננת לעדotta בעלה שאינו משליך על אמינות הגרסה בכללותה.

טענה נוספת שמעלה הסגנור היא שאלת תיאורו הראשון. השאלה היא אם המתלוננת הייתה בת שלוש או בת ארבע ביום שעירע. בית המשפט התייחס לכך תוך קביעה שאין זו אלא "התפלסות" מיותרת וחסרת נפקות מעשית. אולם, הסגנור טعن שיש לשאלת נפקות הרבה, שכן המתלוננת הדגישה שתחילה מסכת המעשים הייתה בהיותה בת שלוש שנים. היא העידה כי בחודש מרץ 1987, כאשר חזרה מגן הילדים, בדק המערער אם היא לובשת שני זוגות תחתונים (איורו זה לא כלל בכתב האישום). הסגנור רואה עדות זו כבלתי אפשרית בשל גילה של המתלוננת. טענה זו נשענת על עדות המומחה מטעם ההגנה פרופ' יהונתן גושן-גולדשטיין (להלן: פרופ' גושן).

עוד טענה בפי הסגנור היא שהחיזוקים עליהם הצבע בית המשפט המחווי אינם חיזוקים כדין, אלא "עיבוי". העדות כתוצאה מתיאום עדמות בין עדים, ו"מקצתה שיפורים" שאין בו להשליך על גילוי האמת. באשר לפרטים שבהם הודה המערער עצמו, סבור הסגנור שאין לךוף עניין זה נגדו. זאת כאשר מדובר במצבים שאין בהם כל ניחוח של מעשה פלילי. הסגנור מוסיף כי השתאות המתלוננת בהגשת התלונה במשטרה במשך שבע שנים בוודאי אינה פועלת לטובתה, ובוודאי אינה חיזוק.

באשר למניע של המתלוננת להגיש תלונה אודות המעשים, מעלה הסגנור את האפשרות שעשתה כן כדי לתרוץ את התנהגותה הדיאכונית בפני בעלה (חברה דاز), כאשר הלה הבahir לה שדריכיהם עומדות להיפרד. לפי עדותו של הבעל, דוקא האב והבעל הגיעו לראשונה לתלונה למשטרה, והמתלוננת עשתה כן רק לאחר שבעל הכריח אותה. הסגנור מסיק כי בהנחה שהמתלוננת בדתה את סיור האונס מליביה, שוב לא יכול להזכיר בה מכך בשום אופן. لكن מוסיף הסגנור את העובדה שעד גילוי הפרשיה בפני הבעל, המתלוננת מעולם לא דיברה על מסכת הפגיעה עם שם אדם, ואף קרוב משפחה או חבר לא הבחן בתנהגות מיחודה המUIDה על מצוקה או למצער על סלידה מהמעערר. המתלוננת ביקרה רבות בביתו של המערער, נסעה עמו ברכבת וטיפלה בילדיו – מה שמראה לדעת הסגנור כי גרסתה

colla שקרית, ותлонתה נולדה מטע ליחס של אחרים. המטלוננת טענה לנזק נפשי כבד, אך בו-זמןית סירבה לקבל טיפול בגין אותו נזק או לגנותו לזרים, ונמנעה מההגש תלונה במשך שבע שנים לאחר תום המעשים הנטענים. מסכת זו נראית לעני הсанגור בלתי מתקבלת על הדעת, ומצביעה על שקריות הגרסה כולה.

טענה מסוג אחר שמעלה הсанגור היא טענת התיישנות. לדעת הсанגור שגה בית המשפט בהרשעת המערער באירוע הראשון, השני והרביעי, שכן העבירות הרלוונטיות הנטעןות בוצעו לפני תיקון 22 לחוק העונשין משנת 1988 (כפי שנקבע גם בפסק-דיןו של בית המשפט המחויז). הנפקות היא כי יש לסוג עבירות אלו עבירות עוון, המתইישנות לאחר חלוף חמישה שנים. רק ביום 19.1.1996 נקבע סיג (סעיף 354 לחוק העונשין) לפיו הוארכה תקופת המתইישנות בעבירות מן בקטינים. עולה כי תקופת המתইישנות במרקם הרלוונטיים הסתיימהטרם מועד התקון שהאריך את התקופה. הטיעון האחרון של הسانגור מתיחס לאירוע השישי. לעומת זאת, שגה בית המשפט כאשר הרשיע את המערער בעבירות מעשה סדום, משומש שככל היותר מדובר בעבירה של מעשה מגונה בקטין.

המדינה הסכימה לטענת הسانגור ביחס להתיישנות העבירות שבאירוע הראשון. כאשר לאירוע השני המדינה סבורה שאין לקבל את הטענה, מפני שמדובר על עבירה מסוג פשע – מעשה מגונה בכפיה (לפי הגדרת העבירה לפני תיקון 22 בשנת 1988). אי לכך, עבירה זו לא הייתה במועד חקיקת סעיף 354 לחוק העונשין (19.1.1996), ומ声称 הווארכה תקופת המתইישנות של העבירה כך שתחילת מניניה תהיה החל מהיום בו מלאו למתלוננת 28 שנים. ביחס לאירוע הרביעי המדינה טענה בעילפה כי ריבוי העבירות הנגועות לעניין נפרשו על-פני שנים רבות, באופן שגם אם העבירות שקדמו לשנת 1988 התיישנו, ככל מקורה אותן העבירות שבוצעו לאחר שנת 1988 לא התיישנו. לכן, סבורה המדינה כי אין בעילת המתইישנות כדי לזכות המערער מעבירות אלו. עוד הסכימה המדינה לטענת המערער ביחס לאירוע השישי, והטעינה בפני בית המשפט כי עסקין ב"טעות סופר", והיה על בית המשפט המחויז להרשים את המערער בעבירה של מעשה מגונה בקטין ולא במעשה סדום.

בנוגע לטענות המרובות של הسانגור המתיחסות למהימנותה של המטלוננט, סומכת המדינה את ידיה על פסק-דין של בית המשפט המחויז. לשיטתה, הכרעת-דין מנומקת היטב בכל הקשור לאימון שנתן בית המשפט בגרסת המטלוננט, ולהזוקים המשמעותיים לעדותה כפי שנקבע. לשיטת המדינה אין אפילו מקום לקבל את הערעור. כאמור, המדינה הגישה ערעור נגד זיכוי המערער באירוע החמישי שהתרחש במשרדו של המערער, אך תוך כדי הדיון בפניו ולנכוח הערות בית המשפט משכה את ערעורה לעניין זה. התוצאה היא שאין מחלוקת בדבר זיכוי של המערער מהאירוע השלישי והחמישי, כפי שנקבע על-ידי בית המשפט המחויז, וכך יש להוסיף את האירוע הראשוני, לעניינו המדינה הסכימה במהלך הערעור כי העבירה התיישנה.

דין והכרעה

5. כל מושך הוא כי אין זו מדרכה של ערכאת הערעור להתערב במצבה והמהימנות שנקבעו על-ידי הערכאה המבררת. גישה זו מבטאת את עדיפותה המובנית של הערכאה המבררת, המתרשמת בדרך בלתי אמצעית מעדים, מאופן מסירת עדותם ומשפט גופם והתנהוגותם. כלל, ולצדיו יצא מן הכלל.

במרקם מתאימים ניתן להרחיב את הפתח להתערבות ערכאת הערעור בבחינת מצוי העובדת והמהימנות.

עמוד 7

בזהדנות אחרת (ע"פ 2439/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (6.6.2012)) הצבעתי על ארבעה חרגים עיקריים. האחד מתקיים כאשר הממצאים מתבססים על מסמכים כתובים, ולא על עדות בעלפה. באופן זה הערכת המבררת והן ערכאת העורעור מקבלות לפניה את המסמך כפי שהוא (ראו ע"פ 398/89 מנצור נ' מדינת ישראל (19.1.1994)). השני עניינו מקרים בהם מצוי הערכה המבררת מתבססים על שיקולים טהורם שבഗיון, ולא על שיקולי התרשומות ישירה מעדיות, או מעורב בין שיקולי התרשומות והגיוון (ראו ע"פ 398/89 הנ"ל, פסקה 4 לפסק-דין של השופט בר; ע"פ 6147/07 אביסידריס נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (2.7.2009), ובاسمכתאות המבואות שם). השלישי מתקיים ע"פ 9216/03 אלרוז נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (16.1.2006)). החיריג הרביעי מתקיים במקרים בהם הערכת המבררת מסיקה מסוימת מהעובדות, ובמיוחד כאשר אלה עומדות בלבת הבדיקה של מרכיבי העבירה (ראו למשל ע"א 9784/05 עירית תל אביב-יפו נ' עו"ד ידידה גורן (12.8.2009)).

6. במקורה שלפנינו ליבת ההכרעה מתבססת על התרשומות הישרה של בית המשפט המחויז מעדות המתלוונת. כלשון בית המשפט:

"התרשמוני מאי מאמין עדותה של המתלוונת, מכונתה, מתמיינתה, מהיגיון שבבדליה ומהכאב שחשה עת גוללה בפני בית המשפט את המעשים שעשה בה הנאשם. בכל שלוש הזדמנויות בהן נדרשה המתלוונת לספר את קורותיה עם הנאשם, דהיינו, ההודעות במשטרה, העימות והעדות בבית המשפט, היא ספירה על כך באופן עקבי, תואם וקוהרנטי, לעניין, ללא דרמות ולא פרחות מיותרות".

הסגור ביקש לקעקע את מהימנותה של המתלוונת, ולהראות שגם בית המשפט לא העניק אמינות לעדותה, כפי שניתן להראות מהזיכויים באירוע השלישי ובאירוע החמישי. קו הגנה זה חד הוא. הסגור אוחז בזכוי החלקי לפיו בית המשפט לא קיבל את גרסת המתלוונת במלואה, ומבקש שהכרעת הדין תהא עקבית. למעשה, הטיעון הוא כי יש לעמת חלק אחד מפסק-דין עם חלקו השני. אל לערכאת ערעור, כך נטען, להשלים עם הכרעת דין שטמונה בה סתרה פנימית.

לכך נושא כי כמובן שלא די בבחן התוצאה בלבד – זיכוי חלקו באירוע מסוים לעומת הרשעה באירוע אחר – כדי לחשוף קושי בהרשעה. המבחן הנקן הוא בדיקת התוצאות השונות לגוף, על הנימוקים שביסודותן. לא רק בדיקת ההכרעה, אלא בחינת ההנמקה. ישום העיקרון במקורה זה מספק תשובה עניינית להסתיגות הסגוריה. ATIICHIS AF OA לשני האירועים בהם זוכה המערער, על-פי הסדר בכתב האישום.

באירוע השלישי, בעניין משחק ה"אוניה", בית המשפט לא הביע כל הסתייגות ממהימנותה של המתלוונת, אלא העלה ספק שהוא מדובר TERMS. נפסק כי ITAKIN, בדרגה של ספק סביר, שהפרשנות שהעניקה המתלוונת להתרנוגות המערער הינה מוטעית. דהיינו, המערער באמת שחק את משחק ה"אוניה", אך לא עשה כן מתוך מניעים מינניים. העובדה שבנסיבות העניין בית המשפט היה נכון לבדוק כל מקרה לגופו, ולהעלות את האפשרות של טעות בעובדה לגבי אירוע שהתרחש בהיות המתלוונת בת 7 שנים, מלמד לטעמי שבית המשפט לא היה נועל בكونספסציה, אלא התייחס לכל אירוע בנפרד.

באשר לאירוע החמישי, הדגיש בית המשפט המחווי שוב ושוב כי מדובר באירוע "מוזר". לצד זאת, הוצאה פסיקה לפיה נסיבות חריגות של אירוע אין מהוות כשלעצמה סיבה הכרחית לדוחות את גרסת המתלוונת. זאת בין היתר מהטעם כי "תקיפות המינות של קטין על ידי הבוגר הינה מעשה חריג וקיצוני מטעם הטעוף, ונימן להניח כי היה כה להוט לספק את תאוותיו, עד כי מוכן היה לקבל על עצמו את הסיכון כי יתפס בקהלתו, וזאת המקום המשונה בו בחר צירת האירוע". אך הינו מוסיף ברמה הכללית כי היצור המיני אינם מצטיין בתחום גבולות, לרבות בחירת מגרש העשייה ועיטות. לעיתים תוצאותיו אינן ניתנות לפירוש של היגיון ושכל הישר. עוד הדגיש בית המשפט כי הוא מייחס לדבר המתלוונת "אמון מלא" (עמ' 17 להכרעת הדין). אם כך המצב, מה הביא את בית המשפט לזכות המערער באירוע זה? התשובה לכך היא כי בית המשפט לא ערך ביקור במקום - משרד המערער - על אף בקשה הסגנoriaה לעשות כן. לצד זאת צוין כי הסגנור בהליך קמא לא הגיע בקשה מסודרת לעריכת ביקור במקום, והעליה את העניין מחדש במהלך שימוש הסיכומים. צוין כי לא דרך הבקשה ועיטות הן אשר גרמו לדחיתתה, אלא מפני שבית המשפט סבר כי צלומים שי>Showروا נאמנה את מבנה המשרד ונגישותו לצופים מבחוץ". ואולם, "לאחר ששבנו ובחנו את הריאות לחקירה במקום" (עמ' 18 להכרעת הדין).

הזכוי נולד מתוך הנזקודה האמורה. על אף ההחלטה הראשונה של בית המשפט המחווי לפיה לא תצטמת תועלות מביקור במקום - התברר לו תוך בחינת החומר בישורת האחורה של ההכרעה כי יש מקום להגיע למסקנה אחרת בדבר הזהירות הנדרשת טרם הרשות המערער באירוע האמור. נדמה כי בכך ישם בית המשפט בצוראה רואיה את כלל הספק הסביר, בנסיבות העניין. لكن, מצאנו לנכון במהלך הדיון אף להציג למצינה לחזור בה מהערעור על הזכוי באישום זה - הצעה שהמדינה החליטה לקבל. בראיה זו, בקשה הסגנור היא כי על בית המשפט להרחיב את הספק הנזקודי ולהלבשו על כל שאר האירועים, ללא קשר לתמונה הכוללת שעלתה מהמצאים בכל מקרה וمرة בקשה זו נראית מרוחיקת-לכט, ודורשת הרחבה שאינה במקום. במיללים אחרים, כשם שאין זה ראוי שערוכה זו תתעורר בזכוי נזקודי באירוע החמישי, כך נראה שאין מקום להתערב בשיקול הדעת של בית המשפט להרשיע את המערער באירועים האחרים על סמך בדיקה יסודית של החומר, כפי שנagara, רק בשל הזכוי באירוע החמישי, על נסיבותו.

אף בהנחה כי הצדקה לזכוי באירוע החמישי אינה נובעת מהעדר הביקור במקום בלבד, אלא גם מאמיןות האובייקטיבית, להבדיל מהסובייקטיבית, של גרסת המתלוונת - כפי שטען הסגנור - עדין אין הכרה מבניה משפטית כי עניין זה יביא לדחיתת גרסת המתלוונת במקרים האחרים. קיים מרחב, בנסיבות העניין הנדון, להפעלת שיקול דעת שיפוטי באופן שהזכוי במקרה החמישי מתישב עם הרשות באירועים האחרים. כאמור, נוכנות המס肯ה האחורה תלויה בנסיבות המקרים ובבדיקה פרטנית של הדברים לצד הבדיקה הכוללת. בהתאם נתיחס לטענות הנוספות שהועלו על-ידי הסגנoriaה.

כבישת העדות

7. התופעה של כבישת עדות מתלוונת בעבירות מן מוכרת היטב בפסקה, זכתה לביטוי כבר לפני שני עשורים בענין בארי מפי הנשיא מא' שмагר:

"בימינו השכלנו ללמידה כי רק חלק מקורבנות האינוס נוטות להتلונן בכלל וכי אצל אחרות חולף לעיתים זמן של היסוס, התלבטות או צורך בהתייעצות... עד שמספרים למקורבים את אשר ארע או עד שמנגנים תלונה למשטרה" (ע"פ

5612/92 מדינת ישראל נ' בاري, פ"ד מח(1) 366 (1993).

תופעה זו נותנת את ביטויו ביתר שאת בקטינה שהפכה לנפגעת עברית מין בתוך המשפחה כבר מגיל שלוש או ארבע. ישנים טעמים רבים לככישת התלוונה של קtin הנפגע מעבירות מין בתוך המשפחה: אי הבנה; בושה; שיקול השרdot; מגנונים פסיאולוגיים מורכבים, לרבות הדחקה והכחשה; איום המופנים כלפי הקרבן; תגובת המשפחה בעני המשפחה ובעני הקרבן; ורצוں שלא לפגוע במציע העבירות שהם קרובי משפחה. נכונים לעניין זה הדברים האמורים בע"פ 2485/00 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2) 918, 925 (2001):

"ככישת עדויות של קורבנות מעשי מין על אשר אירע להם הינה תופעה נפוצה ומוכרת בחלק גדול מעבירות המין. הדבר מוכר במיוחד בעבירות מין המתבצעות בתוך המשפחה במסגרת מערכת יחסים מורכבת בין העבריין לבין קורבן העבירה... הנטיות המביאות קטין, קורבן עבירות מין במשפחה, לכבות את עדותם הן אכן רבות ומורכבות, ולרוב הן אין מונחות על-פי היגיון ונתחום רצינלי של אדם בוגר. לככישת העדות בנסיבות כגון אלה יש לרוב הסבר סביר המउוג בנסיבות המיחזקות של העניין ובמציאות החיים שבה שרו קורבן העבירה, ולכן אין בה כדי לפגוע באמונות גירושת המתلون" (ראו עוד: ע"פ 3948/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (13.11.2006); ע"פ 795/85 עמר נ' מדינת ישראל, פ"ד מב(4) 294 (1985); ע"פ 1258/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 625, 638 (2004)).

בעניינו המערער הזהיר את המתלוונת לבל תגללה את המעשים בפני אחרים, עדותה בפני המשטרה: "הוא תמיד אמר לי שהוא סוד ואני לא אספר לאף אחד, נראה שזה השתרש בי עם הזמן ופחדתי שייכעסן עלי" (ס/3 שורה 15). כך גם העידה בפני בית המשפט: "את יודעת שהוא סוד שלנו... אם תספרி, אני אלך לכלא" (פרוטוקול עמ' 10 שורה 6).

טענת הסגנון בעניין שיינו התלוונה מתמקדת בעיקר בנקודת הבהאה. המתלוונת חשפה את סיפורם הדברים לבולה (בחיותו חברה) בגיל 17. ואולם, התלוונה הוגשה למשטרה רק כחלוף 6 שנים נוספות. במננה לכך יובהר כי המנגנונים והטעמים לככישת עדות בעבירות מין שהתרחשו עת הנפגע היה קטין, מורכבים מהה, כפי שהוסבר לעיל. הסיבות, על גוניהן, תגרומנה לכך שייתכן שייזכר פער של זמן ואף פער ניכר בין מועד חשיפת הסיפור להזלה בין הגשת התלוונה למשטרה. במקרים לא מעטים הגורם הראשון שנחחשף למידע תורם להגשת התלוונה. לעיתים אין קשר בין הדברים, אלא מדובר בתהליכי התפתחות אינדיידואליים של הנפגע. ובכל זאת, פער בין גיל 17 לבין גיל 23 מעד על חלוף זמן ממש. לכך הייתה חשיבת הניסיון מלמד שחשיפת הסוד יכולה להיות תהליך התפתחותי הבני שלב שלב, לצד האפשרות של תהליך דרמטי המתרחש באירוע חריג ועצמתי. לעיתים ישנו שילוב בין שתי האפשרויות. כך במקרה - והבדיקה הקונקרטית תמיד נדרשת. עדויותיהם של המתלוונת ושל בעליה גוללו בפני בית המשפט את הדרך שבה התלוונה במשטרה הלכה והתגבשה, טיפון טיפון, עד שהבשילה לכדי מעשה. המתלוונת תיארה בפני המשטרה את הטריגר האחרון שהביא אותה להגיש תלונה:

"ובכל חשבתי שדוודה שלי התגresa ממנה כי במשך שבע השנים האחרונות שאני לא רואה אותו, הייתי פוגשת לפעמים את הדודה א' אבל היא הייתה בלבד או עם הילדים שלה. ככה שחשבתי שהיא התגresa... היום [בעל] נסע עםABA שלו לבניין שבו גר [המערער] והוא ראו את האוטו שלו למיטה איפה שא' גרה... זאת אומרת שהוא מנהל חיים רגילים לחותין ואני כל שנייה סובלת ממה שהוא עשה לי. זה שבר אותו לדעת את זה והחליט לבוא ולספר כל מה שהוא עשה לי" (ס/1 שורה 116 ואילך).

תיאור זה של השתלשות הדברים התקבל על-ידי בית המשפט המחויז. בהינתן כך, הממצאים העובדיים מבסיסים את מסקנת בית המשפט המחויז לחת אמון בגרסת המתלוונת. טענה נוספת של הסגנור היא שטעה בית המשפט כאשר ראה את התפתחות הדברים כחיזוק לגרסת המתלוונת. לעניין זה די לומר כי התמונה הכללת מחזקת את המסקנה כי אין בעיתוי הגשת התלונה למשטרה כדי לגרוע מאמיננות הגרסה.

הסתירות והחסרים בעדות המתלוונת

8. אחת הטענות המרכזיות של הסגנור היא שגרסת המתלוונת רצופה סתרות ותהיית, כולל במקרים מסוימים, וכן אין להרשייע את מרשו.attyis לטענה זו, תחילתה בפן הכללי ולאחר מכן בפן היישומי על נסיבות המקהלה.

ברמה הכללית, בחינת עדות מתלוונת בעברית מין, ובמיוחד עדותה של בגין על אירועים שהתרחשו בהיותה קטינה, מהויה מלאכה עיניה. מצד אחד, הניסיון מלמד כי לא פעם ולא פעמיים עדות זו הינה העדות המרכזיות בבית המשפט, והמשקל אשר ינתן לה מהויה מפתח לגורל התקיק. בהקשר זה, כלל-העל של הספק הסביר וחזקת החפות העומדת לטובת נאשם מחיבים בכל תיק פלילי. לצד זאת, חשוב שבית המשפט יבודק את עדות המתלוונת בצורה הוגנת ואמתית, תוך הכרה בחוויות המיחודות שעשוויות ללוות עדות צזו. למשל, נקבע בפסקה כי "דווקא זיכרון מופלג של פרטים, אחרי שחלף זמן רב מעת התרחשות האירועים ועד למן העדות, עשוי לפגום במהימנותו של עד" (ע"פ 1258/03 הנ"ל, בעמוד 637; ע"פ 950/80 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(3) 561, 568 (1982)). ראויים לציין דבריו השופט ארבל בע"פ 6643/05 הנ"ל:

"ואמנם, בחילוף שנים מקרים טראומה מינית ממושכת, בפרט כזו נחוות על-ידי מתלוונת רכה בשנים, עשויים אירועים להיחרת בבהירות במוחה, ואחרים להטעם או להישכח מלבה, ללא קשר לחומרתם האובייקטיבית או לסדר הכרונולוגי שבו התרחשו. על השופט היושב בדיון לבחון האם חרב הקשיים בעדות, ומה שנראה כבלבול, חוסר בהירות וחוסר אחידות, ניתן לתרם מתחם הדברים סיפור ברור ורציף שיש בו כדי לתאר את הטרואמה הקשה שהייתה מנת חלקה. במקרה שכזה, אין בסתרות לבדוק כדי לפגוע בהכרח במהימנות העדות או כדי להטיל ספק בגרסה".

נקבע לא אחת כי גם במקרה שלא הצלחה מתלוונת לענות על שאלות מסוימות בחקירה נגדית, למשל משום שזיכרונה הקשה, אין בכך כדי להסיק כי סיפורה בדי. מלאכת בחינת עדות המתלוונת הבהירה, שמתארת מעשה-עבר אשר בוצע בעת היוותה קטינה, דורשת התייחסות לשוני שבין עדות צזו לבין עדות של קרבן בגין לעבירות התפרצות שהתרחשה לפני חודשים בודדים. שיקילת הנאמנות מורכבת יותר. יצינו לעניין זה דבריו השופט ט' שטרסברג-כהן, לפיהם "השאלה איננה אם קיימים אי-דוקים ואי-התאמות בפרטים, אלא אם המקרה יכול היהאמין ואם הגערין הקשה של האירועים וההתמונה הכללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרת מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק" (ע"פ 993/00 שלמה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(6) 205 (2002); ראו גם עניין בארי הנ"ל, בעמ' 317; ע"פ 9274/08 הנ"ל). שוב יודגש כי ככלים אלה נועד כדי לוזדא בדיקה עניינית של התמונה, אך בכלל מקרים מתקיינו של בית המשפט להדריך את עצמו על-פי הכללים המנחים בבית המשפט הפלילי, לרבות הנטל הכבד המוטל על הוכחחת האשמה.

9. ומן הכלל אל הפרט. בית המשפט המחויז נתן אמון מלא בדרכי המתלוונת. כפי שכבר נאמר, לא בנסיבות תערובת

ערכאת הערעור במצבם המהימנות שנקבעו, ו"לא מספיק להצביע על שורה של תמיות, אפילו הן רבות, אלא צריך שתהinyaה עובדות המראות בעיליל שלא יכול היה השופט להתרשם כפי שהתרשם" (ע"א 525/78 סנובסקי נ' לבון, פ"ד לד(4) 266 (1980)). ואולם, הסגנון הצביע על סתיות וחסרים שונים באירועים השונים בהם הורשע המערער, וחובה לבדוק את הטענות.

בחינת הדברים מגלת שתי נקודות חשובות. הראשונה, כי לא רק שבית המשפט המחויז לא התעלם מהסתירות והחסרים הנטענים, אלא שהתמודד עמו בצורה משכנעת. השנייה, שרים מבין הסתירות והחסרים נסבו סבב העדר יכולת של המתلونת למסור פרטיהם מסוימים בעקבות - אך גרעין התלונה נשמר. יוזכר כי על-פי סיפורה של המתلونת, היא נפגעה במשך תקופה של מעל ל-12 שנה. המקרים היו רבים. لكن, העדר זיכרון ספציאלי ומסודר ברגע מס'ם המדויק של המקרים, למשל, והעדר תיאור מלא של התרחשותם, אין בהם כדי להעלות או להוריד מאמינות ליבת עדותה המתארת כנדרש את מרכיבי העבירות הרלוונטיים.

וכך סיכם בית המשפט המחויז את עמדתו: "לטעמנו אין מדובר בהבדלים מהותיים בין הגרסאות, וגרעין העדות, גם במשפטה וגם בבית המשפט - היה אחד, עקי ויציב. איןנו רואים בשוני בתנשאות משום סטירה, ובוודאי לא סתייה מהותית. סביר להניח כי בפנינו ביטוי לנטייה הטבעית של קורבן העבירה להתרחק מאיורו טראומטי ולהזחיק, ככל האפשר, שיתוף פעולה מטעם הקורבן, או אף טענה לשיתוף פעולה שכזה. מקובלת علينا ההנחה שהמתلونת התקשתה לשולף מזכרונה תרחיש בו היא משתפת פעולה עם הנאשם על-ידי ליקוק אקטיבי של איבר מינו, באופן שיכולה לעיבוד החוויה הטרואומטית, וההתמודדות עמה צומצמה, חלק מאמצעי ההגנה הטבעי, להחדרת האיבר" (עמ' 7 להכרעת הדיון).

יעו פרטני בסתיות ובחסרים, תוך בדיקה מול פרוטוקול הדיון, מעלה כי בנסיבות של פגעה מינית חמורה ומתמקחת אין בהם כדי לערער את המהימנות שמצויה בבית המשפט המחויז בגרסה. למשל, הסגנון ציין סטירה מהותית, לדבריו, בעניין מספר הפעמים בו קיים בה המערער מין אוראלי. המתلونת נקבה במספר של כשל פעומים - אבל לא יכולה לזכור כל פרט מאותם אירועים הנוספים שבהם בוצעו העבירות. היא העידה כי מדובר במסכת התעללות ארוכת שנים שכלה מעשים חוזרים ונשנים. כשבועתתה מול הסטירה במספר הפעמים שהמערער ביצעה מין אוראלי השיבה המתلونת כי היא אינה יכולה לדיק במספרים:

"עו"ד גז: פתאום זה נהיה 6.

העדה: אמרתך לך שזה לא מקרה שהוא חד-פעמי, זה לא היה פעמיים-שלוש זה פעמיים-שלוש שאני זוכרת, אבל הבן-אדם הזה, בכל הזדמנות שהיא לו,

ש: אני מדבר על הליקוק המיני. אפילו בכתב-האישום הוא מואשם בפעמיים ליקוק מיני.

ת: אז אני אומרת לך גם שהוא יותר מקרים אבל אני לא זוכרת את הסיטואציות.

ש: אבל את אומרת שהיא 6 פעמים.

ת: אני לא" (עמ' 33 לפוטווקול, שורות 6-13).

כך בהמשך עדותה חזרה המתלוונת על דברים דומים:

"כ' השם: לא, כשאת אומרת שאת לא יכולה לפרט את המקרים הנוספים.

עו"ד גולדברג: את זכרת אם הם היו, אם היו בכלל, או איפה הם היו, איך הם קרו, באיזה מקום?

העודה: אז שוב אני אומרת: היו המון זהה היה כל פעם שהיינו נפגשים, כל פעם שהייתה לו הזדמנויות, שאני הייתה בלבד בחדר, שמיشهו היה יוצא לרגע, הוא היה מנצל את זה, זה או שלוח ידים או ש-

כ' השם: או מה?

כב' השם ברוך: או שהיא שלוח ידים,

העודה: או שהיא עושה את הדברים האחרים,

עו"ד גז: מה, מין אוראלי?

העודה: כן."

המתלוונת זכרה מסכת ארוכת-שנים של התעללות מינית. מתוך המעשים הרבים שנעשו בה במשך שנים רבות, היו ככלא שנחרטו בזיכרון, והיו ככלא שלא. אין כל פלא בכך שעם השנים הזיכרון נהיה עמוס יחסית, ואז' ישנה אפשרות שתיזכרנה סתיירות או אי-התאמות בין גרסה אחת לחברתה בא-אלן פרטימ - האם המערער הסיט את תשומת לבם שלשאר הילדים בחדר או שלא, כמו פעמים צפה המערער יחד עם המתלוונת בסרט פורנוגראפי, האם מעשה מיני געשה בתוך המקלחת או מחוצה לה, וכך הלאה. ודוק: חוסר הזיכרון ביחס למספר המדויק של מקרים ומעשים עשוי להיות רלוונטי מאד בבוא בית המשפט לקבוע כמה פעמים התרחש אירוע מסוים. כך נהג במקורה זה. ברם, יש פער בין הקביעה לגבי תדרותו של אירוע מסוים לבין הקביעה אם אירוע זהה התרחש בכלל אם לאו. בהסתכלות זו העדר יכולות לנוכח בזמן המשפט הפעמים בהן פגע המערער במתלוונת - אינו חייב לגרום אחורי תוצאה של זיכוי מלא של המערער מכל מגע מיני.

עוד סתירה שאotta מדגיש הסגנון היא בעניין ביקורתה של המתלוונת במרכז סיוע לנפגעות תקיפה מינית: במשפטה טענה המתלוונת שהיא הגיעו למקום, שבאה שם מספר דקות, אך הלכה שם כי קיבלה "רגלים קרות" (ס/2 עמ' 6 שורות 179-180). מנגד, בבית המשפט סיפרה המתלוונת כי היא נכנסה למרכז סיוע ושוחחה עם אחת הפקידות למספר דקות. לשאלת מה הייתה תוכן השיחה, השיבה המתלוונת שעברה אונס. סתירה זו שלעצמה אינה ממשמעותית או בעלת משקל רב. מעבר לכך, המדינה אף סיפקה לבית המשפט המחויז רישום של ביקור המתלוונת המרכזי, באופן שדבריה בפני בית המשפט מקבלים חיזוק מראה חיזונית. העובדה שבפני המשפטה סיפרה המתלוונת שקיבלה "רגלים קרות", עשויה לשקף את יציאתה המהירה מן המקום, ולאו דווקא העדר נוכחות בו. כפי שהעדיה המתלוונת על דוכן העדים, "זו הייתה פגישה קצרה כי אני לא שיתפתי" (עמ' 64 לפרוטוקול, שורה 24). כך בהמשך:

"עו"ד גז: האם היא לא אמרה לך, בואי תטלונני?

העדה: כי אני לא סיפרתי לה את כל הסיפור.

ש: אבל אמרת שנאנסת!

ת: נכון, אבל אני לא זכרת מה בדיק סיפרתי לה, אני זכרת שהתחלה לספר לה, ואחרי כמה דקות,

...

עו"ד גז: היא הייתה בלונדינית, שחורה?

העדה: אני לא זכרת איך היא נראית.

ש: את לא זכרת איך היא נראית?

ת: לא, הייתי שם כמה דקות.

...

כב' הש' שהם: סליחה, הסנגור שם את הדגש על השאלה האם סיפרת למשהו על אונס.

העדה: אז שוב, אני אסביר את עצמי,

כב' הש' שהם: אז בואי תגידי מה הסיטואציה.

העדה: הלכתי עם ... בעלי, לשם, אחרי שסיפרתי לו. נכנסנו לשם, גם, זה היה בלחץ שלו ושל אמא שלי. נכנסנו לשם.

כב' הש' ברוך: איפה זה?

כב' הש' שהם: ברעננה.

העדה: ברעננה. ישבנו שם, אני לא זכרת מה היה תוכן השיחה שדיברתי עם מישחו כמה דקות,

עו"ד גז: מה זאת אומרת, לפני כמה דקות אמרת לנו: סיפורת שנאנסת.

העדה: אבל אני לא זכרת מה סיפרתי לה.

ש: פה את אומרת: "קיבלת רגילים קרות ולא דיברתי עם אף אחד".

ת: ויצאת משם" (עמ' 65-66 לפורטוקול).

הסנגוריה חקרה את המתלוננת במקצועיות רבה. עם זאת, בבוא בית המשפט להחליט אם ניתן לקבוע את עדות המתלוננת כמצאה, לא די בקיום של מספר סתיירות או חסרים בעדות, אלא על בית המשפט להתייחס למஹת הדברים, תוך בחינה האם מדובר בנזקודות טפלות או עיקריות, מהם הקשיים שבכוחם להביא לאי-קבלת העדות גם במקרים המרכזים שלה, והאם נכון יהיה לישב בין הדברים.

על אותה הדרך אין לומר שטעה בית המשפט המחויז בכר שלא העניק משקל רב לסתירות שהתגלוו בין עדות המתלוננת לבין עדות בעלה. למשל, העובדה שהמתלוננת אמרה לבעלה "אננסטי". הסוגור הדגיש את הסתירה בין אמרה זו לבין תלונתה ועדותה שאין כוללות כל מעשה חדרה. ברם, אף בעל העיד כי בחשיפה הראשונה של המתלוננת, שם השתמשה במינוח "אננסטי" – "הכל היה מעורבב". השיחה לא הייתה מסודרת, לא התקיימה בתחנת משטרת, אלא כפי שעולה מעדות בעל היותה רגשית ורגשנית – "سلط יר��ות... טיפין טיפין... היא מסתגרת וממשיכה". המתלוננת אף העידה בנוגע לשיחה: "אני הרגשתי שנאנסטי. הוא אنس אותו לעשות את הדברים האלה. זה לא שהוא שבא מהרצון שלי" (עמ' 15 לפוטווקול). על רקע הדברים דזוקא יש משמעות לכך שהמתלוננת לא תיארה בשום שלב מעשה אונס, אלא מסרה תיאור עובדתי של המעשים שנכפו עליה.

לסיכום פרק זה, אני רואה לתת משקל של ממש לסתירות שהעלתה הסגורה. במסגרת עדות על תקיפה מינית מתמקדת בת שנים רבות, ולאחר מכן כשלזמן רב ממועד ביצוע העבירות, אין בכוחן של הסתירות והחסרים להביא למסקנה שלא ניתן לבסס את ההרשעה על סמך עדות המתלוננת בתיק זה.

החויזקים שמצאו בבית המשפט המחויז

10. צודק הסוגור בכך שהחויזקים החיצוניים שנמצאו בפסק-הדין של בית המשפט המחויז אינם מצויים ברף הגבהה. האישור בעדויות חיצונית לעובדות שונות שסיפרה המתלוננת, כגון קרובתו של המשפחה ונוהgo של המערער לדלת לחדר המשחקים עם הילדים, אינו יכול לשמש חיזוק בעל משקל. לעובדות אלו אין כל קשר לעברינות פלילית, והן אף מאשרים שההעבירות היו בגדר האפשר. לעומת זאת, ניתן לראותה בפניהם של המתלוננת למרכז הסיעו בחיזוק לגרסתה. המתלוננת זקרה ביקור בן דקוט ספורות בלבד, אך הוכח בפני בית המשפט המחויז כי היא שהתחה במרכז למשך שעה וחצי, ואף חשפה בפני המתנדבת באופן כללי את מעשי המערער.

כך או כך, יש לזכור כי הדיון והפסקה אינם דורשים חיזוק כתנאי פורמלי להרשעת המערער בתיק זה. סעיף 54(ב) לפקודת הראות [נוסח חדש] התשל"א-1971 קובע כי: "הרשיע בית משפט בבית משפט על עבריה לפי סימן ה' לפיקוד העונשין התשל"ז - 1977 על-פי עדות ייחודית של הנפגע, יפרט בהכרעת הדיון מה הניע אותו להסתפק בעדות זו". כוורתה של הפרק האמור היא "העברות מין" (סעיפים 345-355). בית המשפט המחויז יצא ידי חובת דרישת זו. פסק-הדין מנומך ומתייחס באופן רחב לסוגיות המרכזיות שהוועלו על-ידי הסגורה.

נוסף לכך, צדק בית המשפט המחויז כאשר קבע כי עדות המתלוננת זוכה לאמיןות בשל מתינותה היחסית. למשל, היא לא האשינה באף שלב את המערער בשימוש בכוח, והדגישה שהיא לא התנגדה למעשיים שנעשו בה, אף בשנים האחרונות של המעשים. מקרים הפרוטוקוליים עולה גרסה קוהרנטית ואמונה, כאשר המתלוננת אף אינה מנסה לחפות על אי-דוקים המתגלים בין גרסתה על דוכן העדים לבין הודעתה במשטרת. אלו מצטרפים לרמת המהימנות הגבוהה מאד שנקבעה על-ידי בית המשפט המחויז מתוך התרשםתו השרה מעדות המתלוננת. לצד זאת, בית המשפט מצא מספר פגמים בגרסתו של המערער, כגון סתרית דבריו בגין היכרותם עם בעלہ של המתלוננת. בית המשפט המחויז גם ציין את שתיקתו הראשונית של המערער עת נחקר במשטרת, ואת תנובתו המאופקת גם כלפי המשפחה. צודק הסגורה שלא ניתן לתת לנקיונות אלו משקל מכריע. עם זאת, המשקל המועט שהוענק על-ידי בית המשפט המחויז לגרסה המערער מחזק את עדות המתלוננת והמשקל הרב שהוענק לה.

עיקרו של דבר, הכרעת-הדין של בית משפט קמא מפורטת, משכנת ומנומקת מאד.

נקודות נוספת

11. נותר לנו להתייחס לטענת הסגנור לעניין גילה של המטלוננט באירוע הראשון עליו היא ספירה - אירוע גישה שלא כלל בכתב האישום. הסגנור מציין את דברי המטלוננט לפיהם אותו אירוע התרחש בהיותה בת שלוש שנים בלבד בחודש מרץ. הוגשה חוות דעת של מומחה מטעם הסגנוריה לפיה לא יתכן שהמטלוננט תזכיר אירוע אירוע באותו גיל כה צעיר, ולכן נתען כי עדותה אודוטית פוגעת בצורה ישירה במהימנותה.

בבית המשפט הדגיש שגם לפי המומחה מטעם ההגנה, "תכן שנרשמים "רטייז זיכרון" כבר מגיל שלוש - כך במילוי כאשר מדובר באירועים חריגים בעלי המשמעות שהזורגים על עצם בתדרות גבוהה. הודה שיכי אותו אירוע ראשון, שלפי המטלוננט אירוע בהיותה בת שלוש, אין מופיע בכתב האישום. אך הוסיף בית המשפט המחויז כי גם אם טעתה המטלוננט בתאריכים בין גיל שלוש לגיל ארבע, אין בכך להשליך על מהימנותה. הסגנור הדגיש את דבקותה של המטלוננט בתאrik שהוא נתנה לאירוע - בגיל שלוש, בחודש מרץ. ועודין, אם מדובר בעתוות, יתכן שהטעות לגביו גילה נחרטה בזיכרון ובתודעה של המטלוננט, ואין מקום לערער בשל כך על הגרסה כולה. אם אכן המטלוננט זכרת את האירוע, המשמעות של קבלת עמדת המומחה כפסקנית ועדינה מותירה את האפשרות שהמטלוננט הייתה בת 4, וכי טעתה באשר לגיל אר לא באשר לתוכן אירוע אותו היא חוותה. הנימוקים המctrיבים של בית המשפט המחויז אחוזי היגיון הם. אוסיף כי המומחה מטעם התביעה העיד כי יכולת הזיכירה מתחילה כבר בגיל 3. אך או אך, אין צורך להידרש לנושא. נדמה כי נערקה השקעת-יתר בסוגיה - הגשת חוות דעת מכל צד ביחס לאירוע שאינו מופיע בכתב האישום, כאשר גם המומחה מטעם הסגנוריה אינו שולל אפשרות לזכירת אירוע בנסיבות העניין ובכפוף להמשך האירועים, גם אם הקרבן טרם הגיע לגיל 4. נדמה כי אף לגרסת המטלוננט במשפטה, אין היא מתעקשת במלוא העוצמה אודות גיל המדוייק. כפי שהעידה במשפטה: "אני לא זכרת מתי בדיק, אבל הייתי ילדה קטנה".

12. באשר לטענת התשישנות שהעלתה הסגנור, המדינה הסכימה שהעבירה באירוע הראשון התישנה, וכי יש לזכות את המערער ביחס לעבירה זו. כמו כן הסכימה המדינה לטענת הסגנור ביחס לאירוע השישי, והטעימה בפני בית המשפט כי עוסקין ב"טאות סופר". דהיינו, היה על בית המשפט המחויז להרשים את המערער בעבירה של מעשה מגונה בקטין ולא במעשה סדום.

באשר לאירוע השני, אין לקבל את טענת הסגנור במובן זה שיש לזכות את המערער מכל אשמה. בית המשפט המחויז הרשים את המערער באירוע זה בעבירה של מעשה סדום בקטין לפי סעיף 350(א)(2) לחוק העונשין, טרם תיקון 22 משנת 1988. המדינה הסכימה כי אין להשאי הרשעה זו לפי הסעיף האמור על כנה. הטעם לעמדה זו הוא שכן בתקופה הרלוונטית, טרם התקנון, הגדרת מעשה סדום לא כללה מעשה מין אוראלי. ואולם, טוען כי יש להרשים את המערער בעבירה של "מעשה מגונה בכפיה". המעשה שנקבע לפיו "הנאים... אחז בראשה של המטלוננט בכוח והכניס את איבר מינו לפיה, תוך שהוא מסביר לה כיצד למצוץ לו" עונה על הגדרתה של עבירה זו בסעיף 354 (א) לחוק העונשין לפני תיקון 22. הסגנור הסתיג גם אפשרות זו בטענה שעבירה זו התישנה. ואולם, העבירה האמורה אינה עבירה מסווג עוון, אלא מסווג פשע, ועל כן טרם התשישנה במועד חקיקת סעיף 354 לחוק העונשין (19.1.1996). משכך, הוארכה תקופת התשישנות של העבירה, אך שתחלת מניניה תהיה החל מהיום בו מלאו למטלוננט 28 שנים.

ביחס לאירוע הרכיבי המדינה טענה בעל-פה כי העבירות הנוגעות לעניין נפרשו על-פניהם רבות, באופן שגם אם העבירות שקדמו לשנת 1988 התישנו, בכל מקרהאותן העבירות שבוצעו לאחר שנת 1988 לא התישנו. לכן, סבורה המדינה כי אין בעילת התဿנות כדי לזכות את המערער מעבירות אלו. עמדת זו משקלת את טענת הסגנון יחד עם הוראות הדין בסוגיית התဿנות, ויש לפסק על-פה.

סיכום ביניים

13. העולה מתוך הדברים בשלב זהה ביחס להכרעת הדין הוא שיש לקבל את ערכו של המערער ביחס לאירוע הראשוני (סעיף 3 לכטב האישום), ולזאתו, בהסתמת המדינה, בשל עילת התဿנות. באשר לאירוע השני, יש לקבל הערעור באופן שהסעיף הרלוונטי בו יש להרשיע את המערער יהיה מעשה מגונה בכפיה לפי סעיף 354(א) לחוק העונשין, ולא בעבירה של מעשה סדום בקטין לפי סעיף 350(א)(2) לפי חוק העונשין – הכל לפי ניסוח החוק טרם תיקון 22. באירוע השישי (סעיף 9 לכטב האישום) יש לקבל את הערעור באופן חלק ולשנות את העבירה שבאה מושך המערער מעשה סדום למקרה בקטין בן משפחה לפי סעיף 351(ג)(1) יחד עם סעיף 348(א) בנסיבות (3)(א) ו-(ב)(1) לחוק העונשין. באשר לאירוע הרכיבי, יש להתייחס לאירועים שהתרחשו רק משנת 1988 ואילך, בשל התဿנותם של יתר האירועים. יצוין כי כתוב האישום נוקט בלשון "במספר רב של הזדמנויות".

גזר-הדין

14. שני הצדדים מסתiyaים מתקופת המאסר בפועל שנגירה על-ידי בית המשפט המקורי – שmenoña שנים. לטענתה הסגנור לא ניתן משקל ראוי לניטבות לקולא בעניינו, לרבות מצב בריאותו של המערער, השתנות התלוונה והעדר עבר פלילי. מנגד, המדינה סבורה שהעונש שהוחש על המערער לא שיקף כראוי את חומרת מעשיו.

עסוקן בעבירות בגין המשפחה, אשר צכו בפסקה לגישה של ענישה מחמירה במיוחד. התקציב החברתית והמוסרית ביסוד דיני העונשין גוזרת כי בראש ובראשונה علينا להגן על שלומם ושלמותם הגופניים והנפשיים של קטינים חסרי ישע. העונשים שבית המשפט גוזר על מי שפוגע בערכיהם אלו צרכים לשיקף את סידתה של החברה מהמעשים המבailableם, ולהՐתיע עבריינים פוטנציאליים אחרים. תכלית זו מתקבלת משנה תוקף כאשר מדובר בעבירות מי נגד קטינים בתחום המשפחה (ראו: ע"פ 5484 נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (17.11.2009); ע"פ 150/1 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (6.5.2010)). דזוקא אדם שכבן משפחה אמר להעניק חום, ביטחון ואהבה לקטין בן משפחתו, מתעלל בו ועלול להפוך את שמחת חייו לסייע ביום ובלילה. התוצאות עלולות להיות ארוכות-טוווח, ואין בהכרח "מתဿנות" עם חלוף תקופה קצרה. כך בעניינו – תסקير נגעת עבירה שנערכ על-ידי המפקחת המקורי לנגעים עבירה גילה שהמתלוננת בתיק זה שרויה במצב נפשי קשה, תפוקודה נפגעה בשל הסאגה הנוראה שעברית, והסלל שנגרם לה ממשיך להתקיים ברמה היומיומית.

אכן, מדובר במעשים המעוררים שאט נפש. במשך כשתים עשרה שנים ביצע המערער את זמנו במתלוננת, בת משפחתו, בלי שיחוס על הפגיעה החמורה בנפשה. יש לזכור כי בתקופה בה בוצעו עבירות המין גדרה המתלוננת מהיותה בת 4 להיותה בת 16. בתקופת התפתחותה ליוותה אותה טראומה מתמדת של תקיפות מיניות חמורות שככלן הגיעו חוזרות ונשנות באברהמה המזוכנים, קיום מין אוראלי ומעשי סדום. בילדותה ובנעורה נאלצה בעל-כורה להתמודד עם תופעה קבועה של בן משפחה שהתייחס אליה כאח חוץ נטול רצון, אוטונומיה וכבוד. כפי שתכתב בית

המשפט המחויז, המערער "גזל מהמתלוונת את ימי התום ואת תקופת התבגרות, עשה את ילדתה ואת נעוריה, הכל על-מנת לספק את יצרי הסוטים ומאוויי האפלים". בית המשפט אף ציין כי העשויים לא פסקו ביזמת המערער או בשל הרהוריו חרטה שחש, אלא ביזמת המתלוונת שהתחזקה בעקבות קשר תומך עם בעלה (חברה דא).

במסגרת השיקולים לענישה, צוין שאין לפעול במקרה זהה במסגרת של תיקון 113, לאחר שהכרעת הדין קדמה למועד כניסה התקון לתוקף. לכן, יש לפעול על-פי השיקולים המנחים שנקבעו בפסיכה סמור למועד התקון. גילת הרך של המתלוונת בתקופת ביצוע העבירות, תדריות העבירות והתקופה הארוכה שבמהלכה פגע בה, מהוים שיקול כבד לחומרה. בגזר-דין נמק בית המשפט המחויז את קולת העונש שהשיטה על המערער בעיקר בשל אייחור התולנה, ושל התקופה הארוכה שבה התרnal ההליך בעקבות פטירת השופט שמואל ברוך ז"ל. בכך הוא שאיחור כה משמעותי בהgestת כתוב האישום – שבע שנים לאחר תום המעשה הכלולים בו – מהויה סיבה מסויימת לפחות. כך ציין בית המשפט את העובדה שהמערער לא עתר לשמייעת הראיות מחדש בשל כניסתו של השופט ניטל להרכבת השופטים. ועודין: המערער מעולם לא הביע חרטה, לא פנה לטיפול מڪוציאי, והמשיך תקופה ארוכה בהתנהגותו הבזזיה.

בשל שיקולי מדיניות והחובה החברתית להעביר מסר חד וברור שייהו בו כדי להרתיע עבריים בפועל ובכוחו מפני מעשים מסוג זה, שומה על בית המשפט להקפיד על עונשים חממים בכל הנוגע לעברינות מין בתחום המשפחה. זאת בצורה הולמת ומידתית על-פני נסיבות המעשה והעושה. במקרה דנא, המערער הורשע בעבירות מין חוזרות ונשנות שביצוע במתלוונת. התמאלותם של המעשים על-פני שנים והפגיעה הנפשית שנגמרה בעטיים, כפי שהתרבר בתקופיר שהוגש לבית המשפט, מחיברים תגובה עונשית חמירה.

ולאחר הדברים האלה, עדין המקירה דורש שיקול דעת רחב. איני סבור כי יש מקום להקל בעונש, כדעת הסוגור. באשר לערעור המדינה על חומרת העונש, יש נימוקים לכך ולכאן. צודקת התובעת כי הזמן שחלף עד שהמתלוונת פנתה למשטרה נוצר מן המעשים, ואין לו למערער להינות מכך. עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שגם ביצוע העבירה האחרונה ועד מועד גזר-הדין בבית המשפט המחויז חלפו כשתים-עשרה שנה. התקופה של שבע שנים ממועד התולנה במשטרה ועד לשלב הערעור נבעה בעיקר מהנתון המctrעד עד מאי של פטירת אחד משופטי הרכב. ברם, כמובן שאין זה המקירה שהנאשם אחראי להימשכות ההליכים, והתקופה המctrעדת ממועד ביצוע העבירה ועד היום הינה ארוכה וחריגה. וכך יש להוסיף כי כתוצאה מניהול המשפט והליך הערעור, זוכה המערער שלושה אירועים מתוך התשעה, באירוע השישי שונתה הרשעה ממעשה סדום למעשה מגונה בקטין, ובאירוע השני שונתה הרשעה ממעשה סדום למעשה מגונה בכפיה. אלה שיקולים התומכים בדוחית ערעור המדינה.

מנגד, האירועים השתרעו על תקופה של כשתים-עשרה שנה. האירועים שנוטרו על כנמ' (2, 4, 6, 7, 8, 9) חמורים הם. המשותף להם הוא מגע באבר מינה של המתלוונת, לרבות מקירה שבו המתלוונת קיימה בו מין אוראלי ומקריה אחר בו הוא ליקק את אבר מינה. אמנם, חלק מהAIRUEIM (השני והשישי) העבירות בהן הורשע המערער שונו מעבירה חמורה יותר לעבירה קלה יותר. זאת, על-פני הסעיפים העונשיים הרלוונטיים לתקופת ביצוע העבירות. וכך יש משקל. אך חשוב גם המעשים עצם והידידותם, שלגביהם אין כל שינוי. באירוע אחד המערער אחז בראשה של המתלוונת בכוח, הכנס את אבר מינו לפיה ובירך ממנו למצוץ לו. ואילו באירוע השישי הורה המערער למתלוונת לשכב על המיטה כשהיא ערומה בפלג גופה התחתון, וליקק את אבר מינו בעודו מאונן. יודגש כי באירוע השני המתלוונת טרם הגיעו לגיל 7, ובאירוע השישי היא הייתה כבת 10. לפי האירוע השביעי - במשך ארבע שנים, בהיות המתלוונת בת 12-16, במספר רב של הזדמנויות, נגע המערער באבר מינה. על אף שהמתלוונת הינה כבת שלושים, האירועים אינם מרפים ממנה, ועל-פני תסקירות נפגעת עבירה הם ממשיכים להקשות על תפקודת הרגשי. בהעדר

עזרה טיפולית אינטנסיבית אף צפואה גרגסיה נוספת במצבה. באשר למערער, הערכת המסוכנות מצביע על רמת מסוכנות נמוכה כלפי קרבנות מזדמנים אך נמוכה-ביבונית כלפי קרבנות בני משפחה. המקרים רבים, והשתרעו כאמור על תקופה ארוכה שנים, תוך שהמערער מנצל בצורה מעותת את קרבתו המשפחה אל המתлонנת. נדמה כי השיקול המכريع את הCPF לטובת קבלת ערעור המדינה, על אף הנימוקים להלא, הוא בחינת העונש מנתקודת מבטה של חווית החיים של המתлонנת. בהינתן כל אלה, דעתך היא, וכן אטי' לחברי, לקבל את ערעור המדינה תוך הוספת תקופה שאינה משקפת את מלא החומרה של המעשים. תוצאה זו תשקל את הנתונים הרלוונטיים ותיתן ביטוי לככל שאין זו דרך של ערכאת הערעור למצות את חומרת העונש עם הנאשם.

15. סוף דבר, הייתי מציע לחברי את התוצאה הבאה: ערעור המדינה על הכרעת הדיון נמחק בהסתמת ב"כ המדינה. ערעור המערער על הכרעת הדיון מתקבל בכך שהמערער יזכה מהרשעתו באירוע הראשון מחתמת התקישנות - עברית מעשה מגונה בקטין לפי סעיף 356 לחוק העונשין כניסוחו טרם תיקון 22 לחוק העונשין. ההרשעה באישום השני תשונה מעשה סדום למשהה מגונה בקטין בן משפחה לפי סעיף 351(ג)(1) יחד עם סעיף 348(א) בנסיבות (א)(3) ו-(ב)(1) לחוק העונשין. באירוע הרביעי - מספר רב של הזדמנויות - תתייחס ההרשעה רק למקרים שאירעו לאחר שנת 1988. באשר לאירוע השלישי, המערער יירושע בעבירה מעשה מגונה בקטין לפי סעיף 351(ג)(1) יחד עם סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, תחת הרשעתו בעבירה מעשה סדום. פרט לכך, הזכאים וההרשעות באירועים האחרים יעדמו על כנמ' כפי שנקבע.

urreur המערער על חומרת העונש ידחה. ערעור המדינה על קולות העונש יתקבל באופן שתקופת המאסר בפועל תעמוד על אחת-עשרה שנה. יתר הוראות גזר-הדין – המאסר המותנה והפייצי למતلونנת – ישארו על כנמ'.

שפט

השופט ס' ג'ובראן:

אני מסכימים.

שפט

השופט ד' ברק-ארץ:

עמוד 19

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

אני מסכימה.

שפטת

אשר על כן, הוחלט כאמור בפסק דין של השופט נ' הנדל.

ניתן היום, ט' באלוול התשע"ד (4.9.2014).

שפטת

שפטת

שפטת